

staaes dem eller ikke. Naar Ministeriet derfor har troet, at det var bundet, saa at det maatte foreslaage at pensionere dem af disse Personer, som efter tidligere Regler vilde have faaet Pension, saa troer jeg, at man derved er kommen i en vis Strid med Pensionens Lov, idet denne Lov netop er gaaet ud paa at affaare de tidligere Regler deres Gyldighed og har sat bestemte Regler derfor i Fremtiden; thi, naar man i Pensionens Lov har gjort en saadan Antydning som den, jeg nævnte, ved at tilføie Ordet „nuværende“, saa viser det netop, at de ældre Regler slet ikke bør komme i Betragtning med Hensyn til saadanne Lovforslag, der kunne fremkomme ved en Apanages Ophør. Naar der staaer, at det hvergang ved særlig Lov skal bestemmes, hvilke Pensioner der i saa Fald blive at udrede, saa er dette vistnok gjort, fordi man fandt, at der her vare ganske særegne Grunde tilstede, hvorfor Pensionens Forhold til Lønnen var et andet, end det er for Statsjtenerne. § 12 i Pensionens Lov bestemmer saaledes ogsaa, at Colonialembedsmænd skulle pensioneres efter en særlig Pensionens Lov; dette er vel skeet af en anden Grund, men det har dog en vis Lighed med det foreliggende Tilfælde. De Personer, hvormed der her er Tale, have vistnok havt en større Løn end Statsjtenerne, som paa nogen Maade kunde antages at staae paa lige Trin med dem, ellers have; thi af Hensyn til det Huus, hvori de vare, maatte de have forskjellige større Udgifter, vare indrettede paa en noget, om jeg saa maa sige, mere glimrende Fod end Folk ellers, og altsaa, saalænge de vare i den Stilling, have en højere Løn. Naar man derimod kommer til Pensionsspørgsmaalet, er den Grund ikke mere forhaanden, og Pensionen bør vistnok sættes efter en lavere Regel end den, som vilde gjælde, hvis Talen var om almindelige Statsjtenerne. Et lignende Hensyn er idetmindste taget med Colonialembedsmændene, idet man antager, at det er dyrere at leve i Colonierne, og at man derfor er nødt til at lønne dem højere; men, naar de vende tilbage til Moderlandet, og de komme ind under de almindelige Forhold, mener man, at de kunne leve billigere, og at Pensionen ikke derfor bør bestemmes ligesom efter den

almindelige Pensionens Lovs Regler. Jeg troer saaledes, at der her er god Anledning til at afsvige fra Pensionens Lovs Regler og at gaae ikke ubetydeligt ned under, hvad der dert er foreslaaet for Statsjtenerne i Forhold til deres Gage, ligesom jeg ogsaa troer, at der er nogen Grund til at være vaersom med at indrømme Pension til et saa stort Antal Personer, som her er bragt i Forslag; det vil derfor vistnok ogsaa være nødvendigt at nedsette et Udvalg paa samme Maade, som den sidste Rigsdag, der nedsatte et saadant af 5 Medlemmer, men som paa Grund af Rigsdagens Oplosning ikke kom til at behandle Sagen.

Sæberning: Jeg begyndte med den Erkjendelse, som den ærede Finanzminister blot udtrykte paa en anden Maade at vi ikke i en Sag af denne Natur bør betragte os, som om vi havde ganske frie Hænder, men at vi maae betragte os som i visse Maader beherskede af en Fortid, med hvilken vi maae søge en Viligheds-Opgjørelse. Men vi have heller ikke Hænderne frie i en anden Retning, og det er med Hensyn til den Tid, hvori vi nu befinde os; heller ikke fra den kunne vi ganske frigjøre os. Vi maae finde en Middelvei, den maae vi betrede, og vi maae paa en billig Maade fyldestgjøre de Fordringer, som vi virkelig kunne anerkjende at være komne til os ved de Forhold, der ere overleverede os, og vi maae fyldestgjøre dem saa godt, vi kunne, ved de Midler, der nu staae til vor Raadighed. Men det er min Mening, at man i Anlægget af det Forslag, som her er gjort, har ladet sig paa en, jeg troer ikke ganske heldig, Maade beherske saa udelukkende af Fortiden, at Nutiden reent er bleven overseet. Dersom man vil søge Spalte 93 og borttage der den første Post, som slutter med en Gage paa 800 Rbd., saa vil man see, at den næste Post strax falder ned til 456 Rbd., og, gennemgaaer man de øvrige Poster, som følge derefter, vil man finde, at man er paa et Omraade, som ikke kan hente sin Regel fra den almindelige Pensionens Lov; thi den almindelige Pensionens Lov har skælnet meget nøagtigt mellem dem, som kunne betragtes som Statsembedsmænd og dem, der mere maae betragtes som underordnede Betjente. Her er